ആധുനികതയും നവോത്ഥാനവും—ഒരാമുഖം

യാക്കോബ് തോമസ്
അധ്യാപകൻ, കെ.കെ.ടി.എം.ഗവ.കോളേജ്, പുല്ലൂറ്റ്

ആധുനികതയെന്ന സങ്കല്പം ചരിത്രപരമായി വ്യത്യസ്തവിവക്ഷകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നത് പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടോടെ യൂറോപ്പിൽ വികസിക്കുന്ന പ്രബുദ്ധതാകാലത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനമായിട്ടാണ് ഇന്നതു നിർവചിക്കപ്പെടുന്നത്. യുക്തിചിന്തയിലും ശാസ്ത്രീയതയിലും വസ്തുനിഷ്ഠതയിലും മതേതരത്വത്തിലുമൊക്കെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ട സാമൂഹ്യവികസനത്തെയാണ് ആധുനികത എന്നർഥമാക്കുന്നത്. കൊളോണിയലിസവും വ്യവസായവല്ക്കരണവും ദേശരാഷ്ട്രവും അതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. പി പി രവീന്ദ്രൻ എഴുതുന്നു- യൂറോപ്പിൽ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം വികസിച്ചുവന്ന ജ്ഞാനോദയത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉത്കണ്ഠപ്പെടുന്ന ആധുനികതാവിമർശകരും ആധുനികതയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ ഇന്നും പ്രസക്തമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ആധുനിക വിമർശകരും ഒരുപോലെ പങ്കുവയ്ക്കുന്ന ആശയമാണ് ആധുനികതയും കൊളോണിയലിസവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരാശ്രിതത്വം എന്ന സങ്കല്പം. ജ്ഞാനോദയത്തൊടൊപ്പം വളർന്നുവന്നതും ശാസ്ത്രീയ യുക്തി, ഉദാരമാനവികത, കാല്പനികത, ഭൗതികവികസനം, ഉപകരണവാദം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് പ്രാമുഖ്യമുള്ളതുമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെയാണ് ഇന്ന് ആധുനികതയെന്ന് ഈ വിമർശകർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് (1999, 105). വളരെ വിപുലമായ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തെ കേവലം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമെന്നനിലയിലാണ് ഇപ്പോഴും മലയാളത്തിലെ ചിന്തകർ പരിഗണിച്ചിരുന്നതെന്ന പ്രശ്നമാണ് ആധുനികത സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകളിൽ കാണുന്നത്. ആധുനികതയ്ക്ക് പ്രാചീനതയിൽ നിന്നു ഭിന്നമായത് എന്നർത്ഥത്തിനുപരി സവിശേഷമായൊരു ജ്ഞാനരൂപവും സാമൂഹികപ്രക്രിയയുമായി

മാറ്റപ്പെട്ടത് നവോത്ഥാനാനന്തരകാലത്താണ്. പ്രബുദ്ധത, യുക്തി, പുരോഗതിയിലും ശാസ്ത്രത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം, പാരമ്പര്യത്തെയും മതപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും വിമർശനാത്മകമായി ശാസ്ത്രീയ മായി പരിശോധിക്കുന്ന സമീപനം, മാനവികതയിലുള്ള വിശ്വാസം മുതലായവയാണ് ആധുനികതയുടെ പ്രത്യേകതകളായി പഠിതാക്കൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് (swingewood, 1998, 138). ഇങ്ങനെ ആധുനികതയെ പരസ്പരബന്ധിതമായ രണ്ട് ആശയങ്ങളായി സ്വിംഗ്‌വുഡ് സൂചിപ്പിക്കു ന്നുണ്ട്– ഒന്ന്, ശാസ്ത്രത്തിലും പുരോഗിതയിലും ബന്ധപ്പെട്ട പ്രബുദ്ധതാ പദ്ധതിയെ ഉൾവഹിക്കുന്ന, മനുഷ്യപുരോഗതിയിലും അറിവിന്റെ വികാ സത്തിലും വിശ്വസിച്ച് മാറ്റത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്ന ആശയമെന്ന നിലയിൽ, രണ്ട്, മൊത്തം സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഘടനാപരമായ പരിവർത്തനത്തിനുവേണ്ടി നില കൊള്ളുന്ന സങ്കല്പനമെന്ന നിലയിൽ.

സുധാകരൻ എഴുതുന്നു–“ഒരു വിചാരമാതൃക എന്നനിലയിൽ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ജ്ഞാനോദയം ചില ആശയങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുകയുണ്ടായി. യുക്തിയുടെ പ്രാമുഖ്യത്തെ അടിവരയിടുന്നതായിരുന്നു അതിലൊന്ന്. യുക്തിസഹമായ ചിന്തയിലൂടെ മനുഷ്യരെ ബന്ധിച്ചിരുന്ന വിവിധതരത്തിലുള്ള ചങ്ങലകളിൽ നിന്നും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽനി ന്നും മോചനം നേടാനാകുമെന്നും സമൂഹത്തെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മതത്തിന്റെയും മിത്തുകളുടെയും ദൈവികവിശുദ്ധിയുടെ അയുക്തികമായ വസ്ത്രം അഴിച്ചുമാറ്റാനാകുമെന്നും ജ്ഞാനോദയ ചിന്തകർ സമൂഹത്തെ പഠിപ്പിച്ചു....ശാസ്ത്രം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന പൊതുതത്ത്വങ്ങളാണ് പ്രപഞ്ച ത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ സ്വാഭാവികവും സാമൂഹികവുമായ അവസ്ഥയ്ക്ക് പുരോഗതി നേടാനാകുമെന്നും മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ഭാവിയിലേക്കു നീങ്ങാൻ സാധിക്കുമെന്നുമുള്ള വാഗ്ദാനം മുന്നോട്ടുവച്ചത് പുരോഗതി എന്ന ആശയമായിരുന്നു... ...ജ്ഞാനോദയദർശനം വ്യക്തിവാദത്തെ യും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു”. (1999, 79-80).

ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ– “ആധുനികത അഥവാ നവീനത (Modernity) യും ആധുനികതാവാദവും രണ്ടാണെന്ന് ഇപ്പോൾ നാം തിരിച്ചറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനോദയത്തിനുശേഷം യൂറോപ്പിൽ ഉയർന്നുവന്ന രാഷ്ട്രീയപരവും ശാസ്ത്രപരവും കലാപരവുമായ ആശയലോകങ്ങൾ മനുഷ്യൻ എന്ന പദത്തിന്റെ വിവക്ഷകൾതന്നെ തിരുത്തിക്കുറിച്ചു. ദേശം, ദേശീയത, രാഷ്ട്രം, പ്രകൃതി, പുരോഗതി, വ്യക്തി, മനസ്സ്, ഭാഷ, സംസ്കാരം, നീതിന്യായം, ശാസ്ത്രം, യുക്തി എന്നിങ്ങനെ പല

മണ്ഡലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് പുനർനിർവചിക്കപ്പെടുകയോ പുതുതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായി'' (2001, 5-6).

തൊണ്ണൂറുകളിലാണ് ആധുനികത എന്ന പദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങൾ ശക്തമാകുന്നത്. ആധുനികം, ആധുനികത എന്നിവ തുല്യമായിട്ട് ഉപയോഗിച്ച് നവീനത എന്ന അർത്ഥസൂചനയിലൊതുക്കുകയായിരുന്നു അന്നുവരെ ചെയ്തത്. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ അറുപതുകൾ മുതലുള്ള പുതിയ എഴുത്തിനെ അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് ആധുനികത എന്നുപയോഗിച്ചത്. തൊണ്ണൂറുകളിലെത്തിയപ്പോളാണ് ആധുനികതയും ആധുനികതാവാദവും ഉത്തരാധുനികതയുമൊക്കെ വ്യക്തമാകുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇരുപതാന്തുറ്റാണ്ടിലെ കേരളീയസാമൂഹ്യജീവിതത്തെയും സാഹിത്യത്തെയും ആധുനികത, ആധുനികതാവാദം, ഉത്തരാധുനികത എന്നിങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. തൊണ്ണൂറുകൾവരെയുള്ള നിരൂപണങ്ങളിലും മറ്റും ആധുനികം, ആധുനികത, നവീനത തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ അവ്യക്തതതയോടെയാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സച്ചിദാനന്ദൻ, നരേന്ദ്രപ്രസാദ്, കല്പറ്റ രാമചന്ദ്രൻ, ടി.ടി. ശ്രീകുമാർ തുടങ്ങി അക്കാലത്തെ നിരൂപകരെല്ലാം ആധുനികതയെ പ്രധാനമായും നവീനത എന്നാണ് നിർവചിച്ചതെന്നുകാണാം. എന്നല്ല ഇപ്പോഴും പല നിരൂപകരും ആധുനികതയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് അറുപതുകളിലെ സാഹിത്യഭാവുകത്വമായിട്ടാണ്. എന്നാൽ ഉത്തരാധുനിക ചർച്ചകൾ രൂപപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ആധുനികത എന്ന ആശയം കൂടുതൽ വ്യക്തമായതും ആധുനികതാവാദവും ഉത്തരാധുനികതയുമൊക്കെ കൃത്യമായതും. യൂറോപ്പിലെ ജ്ഞാനോദയകാലത്തിനുശേഷം രൂപംകൊണ്ട സാമൂഹ്യാവസ്ഥയെയാണ് ആധുനികതയെന്നു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ആ സാമൂഹ്യാവസ്ഥ കൊളോണിയലിസം വഴി കേരളത്തിൽ/ഇന്ത്യയിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണ് കേരളത്തിലെ ആധുനികതയെന്നു പറയുന്നത്. അതിനെ കൊളണിയൽ ആധുനികതയെന്നും നവോത്ഥാനമെന്നും വിളിക്കുന്നു. ആധുനികതെയയും നവോത്ഥാനത്തെയും കോളോണിയലിസത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ സാമൂഹ്യപദ്ധതിയെന്ന മട്ടിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ചിന്തകൾ കേരളത്തിൽ ശക്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ആധുനികതയ്ക്ക് പലരൂപത്തിലുള്ള വിശകലനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന തൊണ്ണൂറുകളിൽ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയസ് ഭാഷാപോഷിണിയിലെഴുതിയ പാശ്ചാത്യപ്രബുദ്ധതയും ആധുനികോത്തരതയും എന്ന പ്രബന്ധമാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള വലിയൊരു ചർച്ച തുടങ്ങിവയ്ക്കുന്നത്.

അതിനോട് പലരും പിന്നീട് പ്രതികരിച്ചാണ് ആധുനികോത്തരത യെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങൾ വികസിക്കുന്നതെന്നും പറയാം. ഇന്ന് ആധുനികതയെന്ന വിളിക്കുന്നത് പാശ്ചാത്യ പ്രബുദ്ധതയുടെ സന്ത തിയാണെന്നും അത് നവോത്ഥാനന്തര സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെ ന്നുമാണ് അദ്ദേഹം ചരിത്രപരമായി ഉറപ്പിക്കുന്നത്. പ്രബുദ്ധതയെ ഭാരതീയ-പാശ്ചാത്യ താരതമ്യത്തിലൂടെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം അതിനെ നിർവചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് (ഗ്രിഗോറിയസ്, 1995, 28). പാശ്ചാത്യ പ്രബുദ്ധതയെന്ന പറയുന്നത് നിരീക്ഷകനെയും നിരീക്ഷതത്തെയും രണ്ടായി കാണുന്നതാണെന്നും സർവത്തെയും വിഷയവല്ക്കരിച്ച് അറിഞ്ഞ് നിയന്ത്രിച്ച് അധീനമാക്കി സ്വായത്താമാ ക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണെന്നും അതിന് നാലു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. അവ—മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം, പരമാധികാരം, ആധുനികശാസ്ത്രത്തിലടിസ്ഥാനപ്പെട്ട യുക്ത്യധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹം, സെക്യുലർ സ്റ്റേറ്റ് എന്നിവയാണവ (അതേകൃതി, 28-32). ഇത്തരത്തിൽ ഇവയിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന സമൂഹമാണ് ആധുനിക സമൂഹമെന്നും ഇന്ത്യ യിലത് കൊളോണിയൽ പ്രക്രിയകളിലൂടെ സംഭവിച്ചുവെന്നും അതിനെ ഉത്തരാധുനിക കാഴ്ചപ്പാടുകളിലൂടെ ചോദ്യംചെയ്യണമെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഇതിനെ തുടർന്ന് രൂപപ്പെട്ട വിവിധസംവാദങ്ങളിലൂടെ ആധുനികതയും നവോത്ഥാനവും ഏറെ അഴിച്ചെടുക്കപ്പെടുകയും കേരളസമൂഹത്തിലെ നവോത്ഥാനം ആധുനികതയാണെന്ന തിരിച്ച റിയപ്പെടുകയും അത്തരത്തിലുള്ള വായനകൾ രൂപപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം പാശ്ചാത്യപ്രബുദ്ധതയിലൂടെ സംഭവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ് ആധുനികതയെന്നും അത് കേരളംപോലുള്ള ഇടങ്ങളിൽ എത്തുന്നത് കൊളോണിയലിസം വഴിയാണെന്നുമുള്ളതാണ്. ആധുനികതയെന്ന പറയുന്നത് ആധുനി കമായ ലോകക്രമത്തിലൂടെ രൂപംകൊള്ളുന്ന സവിശേഷമൊയോരു ലോകബോധവും കൂടിയാണെന്നും കൊളോണിയിലസവും മുതലാ ളിത്തവും മാനവികതയുമൊക്കെ ഉൾപ്പെടുന്ന ആശയാവലികളുടെ സാകല്യതയാണെന്നും സുനിൽ പി. ഇളയിടം വിവരിക്കുന്നു (2013). കൊളോണിയലിസം, മുതലാളിത്തം, ദേശരാഷ്ട്രം, വ്യവസായവല്ക്ക രണം, പൗരത്വം, ദൈവാപരമായ മനുഷ്യകേന്ദ്രവാദം, വ്യക്തിസങ്കല്പം, യുക്തിവാദവും അനുഭവൈകവാദവും, യുക്തിയിലടിസ്ഥാനപ്പെട്ട ശാസ്ത്രം, അച്ചടി തുടങ്ങിയവ വരുന്ന വൈവിധ്യാത്മകമായ ആശയലോകമാണ് ആധുനികതയെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ആധുനികതയുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ, മൂന്നാംലോകരാഷ്ട്രീയത്തെ, അഴിച്ചെടുക്കുന്ന പി പവിത്രൻ പ്രബുദ്ധതയുടെ ആശയലോകത്തിലെ വെള്ളക്കാരുടെ വംശീയമുൻവിധികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആധുനികതയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത് യൂറോപ്പിന്റെ ആധിപത്യമാണെന്നും മാർക്സിസം വംശീയതയിലൂന്നുന്ന സാമൂഹികതയെ ഉല്പാദനഘടനയിലടിസ്ഥാനപ്പെട്ട വിശകലനംകൊണ്ട് മറികടക്കുന്നുണ്ടെന്നും വിശദീകരിക്കുന്നു (2000, 18-22). കൊളോണിയലിസത്തിലൂടെ പ്രബുദ്ധതയിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന ആധുനികതയക്ക് പല തലങ്ങളുണ്ടെന്നും ആധുനികീകരണപ്രക്രിയകൾ മൂന്നാംലോകത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത് അതിലൂടെയാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഈ പ്രക്രിയകളെ നവോത്ഥാന ആധുനികത, ദേശീയവാദ ആധുനികത, കീഴാളജനകീയ ആധുനികത എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിക്കേണ്ടതുണ്ട് (അതേകൃതി, 2000, 37-42). ഈ വാദങ്ങളെല്ലാം എത്തിച്ചേരുന്ന ആശയലോകം പ്രബുദ്ധതയിലൂടെ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് വികസിച്ച സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങളാണ് ആധുനികതയെന്നും അത് കൊളോണിയലിസത്തിലൂടെ ഇവിടെ ഫ്യൂഡലസിത്തെ റദ്ദാക്കുന്ന സാമൂഹ്യമാറ്റമായി സംഭവിച്ചുവെന്നുമാണ്. അതിനെയാണ് കേരളീയ ആധുനികതയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

കൊളോണിയൽ ആധുനികതയും അതിലൂടെ നവോത്ഥാനവും സംഭവിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് കേരളത്തിൽ നടക്കുന്നത്. എന്നാൽ മിക്കപ്പോഴും കേരളനവോത്ഥാനം എന്നു പറയുമ്പോൾ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവടക്കമുള്ള ചില നവോത്ഥാനനായകരെ ചിത്രീകരിച്ച് അവരിലൂടെ സംഭവിച്ച ചില പ്രവർത്തനങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് കാണുന്നത്. അതിലൂടെ നവോത്ഥാനമെന്നത് ചില പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമായി മാറുന്നു. പ്രസ്ഥാനസ്വഭാവമില്ലാത്ത പരിവർത്തനങ്ങളും മറ്റും അവഗണിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ അടിമകളുടെ ഇടയിലെ സാമൂഹികപരിവർത്തനങ്ങളൊക്കെ ഇത്തരത്തിൽ പൊതു നവോത്ഥാന ആഖ്യാനത്തിനുകീഴിൽ വരാത്തതാണെന്നു കാണാം. ഹിന്ദുനവോത്ഥാനത്തിനു പുറത്ത് ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലീം നവോത്ഥാനങ്ങളെയൊക്കെ തമസ്കരിക്കുന്നതും കാണാം. ചുരുക്കത്തിൽ ഹിന്ദുപൊതുബോധത്തിനു കീഴടങ്ങിയ ആശയാവലിക്കുള്ളിലാണ് കേരളനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ആധുനികതയുടെ സവിശേഷതകളെയും സങ്കീർണതകളെയും അപഗ്രഥിക്കുന്നതിലും അത് കേരളസമൂഹത്തിലുണ്ടാക്കിയ മാറ്റങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും ഈ നവോത്ഥാനമെന്ന പരികല്പന പോരാതെ വരുന്നു എന്നതാണ് വസ്തുത. അത്തരം പരിമിതകളെ മറികടന്ന് കേരളീയ ആധുനികതയെ

വായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് നവോത്ഥാനമെന്ന പൊതുബോധത്തിനപ്പുറം കടന്ന് അക്കാലത്തെ പരിവർത്തനങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേരളീയ ആധുനികതയെന്ന പ്രയോഗം അവിടെയാണ് പ്രസക്തമാകുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ഗ്രിഗോറിയസ് 1995 പാശ്ചാത്യപ്രബുദ്ധതയും ആധുനികോത്തരതയും, മാർ ഗ്രിഗോറിയസ് ഫൗണ്ടേഷൻ.
2. പവിത്രൻ പി 2000 ആധുനികതയുടെ കുറ്റസമ്മതം, എസ്.പി.എസ്.സി, കോട്ടയം.
3. രവീന്ദ്രൻ പി പി 1999 ആധുനികാനന്തരം, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.
4. രാമകൃഷ്ണൻ ഇ വി 2001 അക്ഷരവും ആധുനികതയും.
5. സുധാകരൻ 1999 ഉത്തരാധുനികത, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം
6. സുനിൽ പി. ഇളയിടം 2013 ദമിതം കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം
7. Swingewood, 1998 *Cultural Theory and the Problem of Modernity,* Red Globe Press